

Použitá literatúra:

- Baross K.: Magyarország földbirtokosai, Budapest 1893
Blaskovics J.: Az újvári ejálet török adóösszeírásai, Pozsony 1993
Borovszky S.: Bars vármegye, Budapest 1903
Czíria J.: Barakcha - Baracska - Bardoňovo helység története, rukopis
Gyórfy Gy.: Az Árpád – kori Magyarország történeti földrajza, Budapest 1966
Pozba község helytörténeti múltja
Pozba község rövid története, rukopis z r. 1995
Súpis pamiatok na Slovensku II., Bratislava 1968
Thury E.: A Dunántúli Református Egyházmegye története II., Pozsony 1998
Vlastivedný slovník na Slovensku II., Bratislava 1977
Z archívu fary reformovanej cirkvi Pozba
Zaznamenal: Ing. Alexander Reško

Chotár obce bol už osídlený oddávna, svedčia o tom archeologické nálezy z obdobia neolitu, ktoré reprezentuje sídlisko lengyelskej kultúry, z obdobia eneolitu, je to sídlisko s kanelovanou keramikou. Zo strednej doby bronzovej sa v chotári našli tri úlomky keramiky maďarovskej kultúry.

Prvá písomná zmienka o tejto kúriálnej obci pochádza z roku 1245,

keď

Salamon Rendvei predal zeme v Pozbe za 4 strieborné Pethevmu synovi Hercovi. Obec je v listine zapísaná ako Pazuba. Ďalšia písomná zmienka o obci je z roku 1327, keď členovia Rendveiovcov svoje majetkové diely vymenili za iné s majstrom Dénesom Nygerom, obec je už zapísaná ako Pozba, ale aj Bozba.

Rok 1331: sa tu spomína János Pozbai, servient Dezső Elefántiho / loandis de Pozba serviens Magisteri Deseu de Elephant /.

Rok 1339: s donačnou listinou kráľ Karol Róbert potvrdzuje darovanú Obec Pozbu s okolím Miklósovi Baratskayovi za jeho verné služby kráľovskému dvoru.

Rok 1405: na obec Malú Pozbu dostáva novú donáciu od kráľa István Kálnay za hrdinstvo v bitke pri Nikopole.

Rok 1456: Pál Appagyi sa oženil s Borbálou, dcérou Lászlóa, ktorý bol Jánosovým vnukom / v podstate ten začal užívať priezvisko Füssy/. Ale László nemal mužského potomka a hrozilo vymretie rodu, preto potomkovia Pála Appagyiho si privlastnili priezvisko Füssy.

Rok 1496: synovia László Füssyho, László a János dostávajú Pozbu donáciou od kráľa, či im v roku 1516 potvrdil kráľ Ľudovít II.

Rok 1522: majetky od Füssyovcov a tým aj Pozbu kúpil István Atzél /Erdőskereki/, ktorý bol bratislavským hradným kapitánom a bratislavským podžupanom, padol v bitke pri Moháči v roku

1526.

Rok 1534: mala obec 7 port. Nastalo ťažké obdobie tureckej poroby. Istvánov bezdetný syn Gábor pred smrťou v roku 1562 daroval majetky a tým aj Pozbu sestrám potomkov vydaté do rodiny Angyalovcov, ktorí sa tu stali načas zemepánmi. Zo súpisu port Processus Joanis Taynay indictis nobilium z roku 1564 sa dozvedáme, že v zemianskej obci Pozba /nobilium/ boli 4 porty, teda v tom čase nebolo veľké osídlenie. Určite aj našu obec pravidelne znepokojovali turecké hordy, čo bolo v tých časoch obvyklým javom.

Rok 1660: tu bolo 42 zdaniteľných domácností, v roku 1601 mala obec 49 domov. Dokonca v roku 1606 po uzavretí Žitavského mieru Turci násilím prinútili poddať sa im viaceré obce Tekova, medzi nimi bola aj Pozba. No obyvatelia obce dane neodvádzali len Turkom, ale aj cisárovi.

Rok 1646: vznikla tunajšia kalvínska farnosť, preto v období protireformácie boli obyvatelia obce znepokojevaní katolíckou vrchnosťou, akoby utrpenia aj tak nebolo dosť. Najťažšie obdobie obec prežívala v časoch dobývania pevnosti Nové Zámky Turkami. Rabovačky, podpalačstvo, odvlečenie do otroctva, či zabitie poddaného bolo pre Turkov úplnou samozrejmosťou. Z roku 1664 sa nám zachoval súpis tureckých vyberačov daní novozámockého ejáletu, v ktorom sú veľmi hodnotné informácie aj o Pozbe. Obec patrila do ejelátu /provincia/ Nové Zámky, náhije / župa/ Barš a livá / sandžak – prápor/ Nové Zámky.

Bolo tu zapísaných 51 mien džizjepovinných osôb / tzv. „ daň z hlavy“/:

János Sárosy,
jeho syn István slobodný,
jeho syn Mihál slobodný,
jeho syn István,
jeho syn András slobodný,
jeho syn András slobodný,
Tomás Bakozs,
Jancsi Mészáros,
Tomás Bajcsi,
Istók Bajcsi,
Gergő Pásztor,
György Bakozs,
jeho syn Petör mládenec,
András Tót,
súrodenec Miska slobodný,
György Ásó,
János Nagy,
János Gál,
György Füles,
Balás Mikó,
jeho syn Misko slobodný,

jeho syn Andris slobodný,
András Verös,
jeho syn István slobodný,
János Siska,
György Szabó,

János Ásó,
István Kis,
György Koca,
jeho syn Jancsi slobodný,
jeho syn András slobodný,
András Simeg,
Miklós Nagy,
Petör Makovica,
István Új,
István Csekliszi,
súrodenec Miska slobodný,
Pál Györki,
Gergő Misko,
Mihál Ásó,
súrodenec János,
Pál Ásó,
Mihál Kovács,
György Rána,
András Tar,
Ferenc Nagy,
Bak Gici,
Miska Tót,
Palkó Tót,
András Szabó,
Tót Ferenc slobodný.

Dôchodok z desiatkov a daní bol nasledovný:

35 domácností,
po 50 akcí / malý osmanský strieborný peniaz / 1750,
desiatok zo pšenice, 240 kejlov /12,83 kg/, 4800,
desiatok zo zmiešaného obilia, 160 kejlov – 1600,
desiatok z muštu, 1000 pint /1, 563 l/ - 5000,
desiatok z úľov-550,
desiatok za šosovicu a hrach – 60,
desiatok za ľan a konope – 80,
hájovné a daň z pasenia – 525,
daň za drevo a seno – 840,
daň za nevestu a sudy – 185,
pozemková daň a príležitostné dávky -165,-
daň z ošípaných – 300,
spolu to činí 15 855 akcí / všetky vyrúbené sumy sú v tejto mene/.

K Pozbe podľa súpisu patrila aj pusta Baroka / jedná sa o Baroč, tureckí zapisovatelia napísali toto meno nesprávne/, ktorá bola v prenájme obyvateľov Pozby a tu bol príjem z desiatkov 1300 akče.

5.marca 1674 si dal arcibiskup György Szelepcsényi do Bratislavy predvolať kalvinských biskupov a kňazov na výsluch kvôli podozreniu z vlastizrady. Ďalšou zlou morou okolia bolo dobýjanie pevnosti Nových Zámok od Turkov v roku 1685m, keď opäť trpel hlavne jednoduchý ľud. Po vyhnaní turkov z krajiny sa začala jej obnova a v roku 1700. Tu ako zemepána nachádzame rodinu Baloghovcov / Galántai /, konkrétne Istvána Balogha, ktorý mal svoje sídlo v obci Trávnica. Vlastne osudy obce temer od začiatku boli späté so zemepánmi sídliačimi v Trávnici. Ale v Uhorsku stále nebolo pokoja a v roku 1703 vypuklo povstanie Ferenc II. Rákócziho. Kuruci mali svoju základňu v pevnosti Nové Zámky, labanci / cisárski vojaci/ na hrade Nitra. Obe strany podnikali výpravy do okolia a určite neobišli ani Pozbu, ale obyvateľstvo sympatizovalo s myšlienkami povstania, čo sa ale nemuselo vždy vyplatiť. Po uzavretí satmárskeho mieru v roku 1711 nastal k krajine relatívny pokoj. V roku 1720 v obci žilo 11 daňovníkov, čo je podstate menej ako z čias tureckej okupácie, teda aj Pozba bola čiastočne spustošená a svoju krutú daň si vyžiadala i morová nákaza, ktorá bola v tých časoch bežná. Znepokojovanie kalvínov katolíckou vrchnosťou sa stupňovalo a v roku 1733 bol tunajší kazateľ reformovanej cirkvi vyhnaný a fara obsadená. V tom čase bola dôležitá kalvínska farnosť v Baračke, ale časom sa pomery veľmi zmenili. V polovici 18. storočia časť tunajších majetkov odkúpila rodina grófov Hunyadyovcov /Kéthelyi/, sídliaca v neďalekom Dolnom Piali. Nastáva uvoľnenie vzťahov medzi jednotlivými cirkvami, ktoré vyvrcholilo vydaním Tolerančného patentu cisárom Jozefom II. v roku 1781 zaručujúci obyvateľom Uhorska vyznávať akúkoľvek náboženskú vieru. Nečudo, že tunajší kalvíni zanedlho v rokoch 1784 – 1785 postavili kostol, faru a neskôr aj školu.

V roku 1788 časť Baloghovských majetkov odkúpil József Bencsik. Na začiatku 19. storočia sa stala neuveriteľná udalosť, keď slúžny dal zbičovať tých kalvínov, ktorí počas katolíckeho sviatku v tichosti vykonávali domáce práce. V roku 1828 bolo v obci 53 domov a žilo tu 351 obyvateľov.

V roku 1847 majetkové diely Hunyadyovcov v chotári obce kúpil Rafael Kelecsényi, sídliaci v

susednej Baracske, ktorý bol vplyvný muž života Tekovskej župy. Myšlienky maďarskej revolúcie 1848/1849 očarili aj tunajších obyvateľov a hoci nemáme správy o udalostiach tých čias v obci, určite domobranci neraz navštívili Pozbu a navyše 19. apríla 1849 sa odohrala veľká bitka medzi maďarským domobraneckým vojskom a cisárskou armádou pri Tekovských Lužanoch, ktorá od Pozby je vzdialená na 15 km vzdušnou čiarou. Po potlačení revolúcie nastali perzekúcie viedenskej mašinerie proti vzbúrenému ľudu, jedným z postihnutých bol aj posledný člen trávnickej vetvy Baloghovcov János. Majetky mu boli skonfiškované a dostal ich nemecký barón Disserbarth, ten ich zasa v roku 1858 predal barónovi Rüdтови a od roku 1890 ich majetkové diely získal Kajetán Tarisch. Podobne Bencsikovská časť prešla venom na grófa Miksu Barbóa. Zaujímavý je údaj z roku 1856, keď majetky tunajšej reformovanej cirkvi z 2/3 spustli a tieto sčasti prešli do rúk obecného židovského krčmára / 5

zemepánov a obecný regál /, sčasti

na dlhú dobu do prenájmu a sčasti dedičstvo, no nik tunajšej kalvínskej cirkvi v rokoch 1870 – 1877 neplatil cirkevné poplatky. Od roku 1862 majetkové diely v pozbianskom chotári vlastní László Barlanghy, dokonca to bola polovica chotára. V roku 1866 požiar zachvátil temer celú obec a tá ľahla popolom. V tom čase to nebol nejaký zvláštny jav, slamené strechy boli ľahko vznetlivé a tvrdá krytina ich nahradila oveľa neskôr. V roku 1893 tu boli najväčšími zemepánmi manželka grófa Miksu Barbóa / 204 katastrálnych jutár/, Ágoston Liphay, dedičstvo po Barlangyhovcoch / 277 k . j./, dedičia baróna Frigyesa Rudta / 293 k.j./ a István Varga / 144 k.j./. Na začiatku 20. storočia majetkové diely Barbóovcov odkúpila rodina Kelecsényiovcov. Pokojný život obce narušil výbuch I. svetovej vojny /1914 – 1918 /, na ktorého bojiskách padlo 9 tunajších obyvateľov. V roku 1918 sa obec stáva súčasťou novovzniknutej I. ČSR, čo obyvatelia obce maďarskej národnosti prijali pokojne. Ale život pospolitého ľudu sa vôbec nezmenil, obyvatelia sa stále zaoberajú poľnohospodárstvom. Na jar 1918 susednú obec Baračku obsadili vojaci Maďarskej červenej armády, boje medzi nimi a československými legionármi sa uskutočnili v severnej časti jej chotára a teda priamo sa dotkli aj obce Pozba. Zanedlho na príkaz vyšších orgánov vojaci Maďarskej červenej armády toto územie opustili.

Poľnohospodárski robotníci sa mohli vrátiť k práci na miestnom veľkostatku. Samozrejme aj do tejto obce prišli českí učitelia a úradníci, ale obyvatelia Pozby maďarskej národnosti vydržali. V roku 1937 bol na tunajšom veľkostatku štrajk. Obec sa stala členom spotrebného družstva HANZA so sídlom v Galante, ktoré tu malo 208 členov. V novembri 1938 bola obec pripojená k Maďarsku. Ale kvôli vypuknutiu II. svetovej vojny nastal jej hospodársky úpadok a opäť len trpel pospolitý ľud.

V roku 1944 židovskí občania boli odvečení do koncentračných táborov, odkiaľ sa už nevrátili. Ťažké časy vojny si z radov tunajšieho obyvateľstva vyžiadali krutú daň, 22 nevinných životov. Do roku 1945 jediným zemepánom chotára obce bol Emil Mirbach s manželkou Irén Kelecsényi.

V máji 1945 bola obec znovu pripojená k Československu a nastali kruté neusporiadané povojnové roky. Obyvateľstvo maďarskej národnosti bolo zbavené občianskych práv, boli zavreté školy s maďarským vyučovacím jazykom. Po roku 1948 sa pomery v republike relatívne usporiadali a začal sa nový rozvoj obce.

V roku 1955 bola založená MO CSEMADOKu, významnej kultúrnej ustanovizne aj v Pozbe. Jednotné roľnícke družstvo tu bolo založené v roku 1957, teda neskoro. V tomto období bola obec elektrifikovaná. V roku 1961 sa začalo so stavbou novej školy s maďarským vyučovacím jazykom, v ktorej sa vyučovanie začalo 1.9.1963.

V rokoch 1967 – 1968 bolo regulované koryto potoka Liska. V roku 1971 bola postavená budova materskej školy.

V roku 1972 tunajšie JRD sa zlúčilo s JRD Podhájska, v roku 1975 s JRD Bardoňovo a Dedinka. Väčšina obyvateľov bola zamestnaná v poľnohospodárstve, časť pracovala v podnikoch. Boli opravené a spevnené cesty a chodníky. V rámci individuálnej bytovej výstavby bolo postavených mnoho rodinných domov, čím obec čiastočne menila svoju tvár.

V roku 1974 bola tu zriadená pošta, v roku 1976 bola v miestnom cintoríne postavená budova domu smútku.

November 1989 ukončil vládu komunistickej strany a začal sa nový rozvoj obce, ktorý rozhodne nebol ľahký. Je pravdou, že bola daná možnosť vyznávať akúkoľvek náboženskú vieru, slobodne podnikáť, bola zrušená cenzúra.

V rokoch 1994 a 1997 bol v celej obci vybudovaný vodovod a plynofikovaná celá obec.

V roku 1997 sa rozpadlo poľnohospodárske družstvo, začalo sa hospodáriť na poľnohospodárskych pozemkoch súkromne hospodáriacimi roľníkmi. Väčšina občanov, ktorí pracovali v poľnohospodárskom družstve zostali bez práce a ocitli na úrade práce.

V roku 1995 si obyvatelia obce pripomenuli 750 výročie prvej písomnej správy o obci.

Demografické ukazovatele z roka na rok ukazujú klesajúcu tendenciu obyvateľstva. Tento trend bol významný aj v miestnej základnej škole. V roku 1997 bol zakúpený školský autobus na dovoz žiakov zo susedných obcí v záujme udržania školy.

V roku 2001 boli rekonštruované prezliekárne na futbalovom ihrisku a v obci fungovali tri futbalové mužstvá.

V roku 2004 bola plynofikovaná budova základnej školy, materskej školy a bol zakúpený nový školský autobus na dovoz žiakov, tzv. Midibus. Neskôr čiastočne bola zrekonštruovaná budova základnej školy a opravená strecha.

V tom istom období boli zbezprašnené miestne komunikácie pri železničnej trati, komunikácia vedúca k cintorínu, pred obecným úradom

a plocha pred poštou, tzv. trhovisko. V roku 2006 bola vykonaná rekonštrukcia kultúrneho domu s vybudovaním sociálnych miestností a malej kuchyne. V rokoch 2009 a 2010 zo štrukturálnych fondov Európskej únie bola zrekonštruovaná budova knižnice a prestavaná na obecný úrad a knižnicu. Okolo budovy sa nachádza

oddychový park, ktorý bol vybudovaný taktiež z fondu pre rozvoja vidieka.

KULTÚRNE PAMIATKY

Najstaršou pamiatkou obce je kostol reformovanej kresťanskej cirkvi. Reformovaná cirkev v obci

sa spomína už v roku 1654 a je otázne, kde sa veriaci modlili. V tých časoch to boli väčšinou drevené oratória, ktoré ale katolíci zvykli podpáliť, či zbúrať, nehovoriac už o tureckých hordách. V roku 1674 kazateľ z Pozby bol predvolaný arcibiskupom Györgyom Szelepcsényim do Bratislavy. Teda tento kazateľ musel v obci bývať, ale jeho meno sa nezachovalo, lebo na zozname kazateľov z roku 1674 mená niektorých boli pre istotu utajené. Kalvínsky kostol v obci sa spomína v roku 1705, ktorý im nebol odobratý, čo bolo z roku 1706 potvrdené.

V roku 1733 bol kalvínsky kazateľ z obce vyhnaný a fara obsadená katolíkmi.

Zdá sa, že budovy reformovanej cirkvi boli poškodené alebo dokonca zbúrané, lebo v roku 1734 sa spomína, že v obci bol postavený kostol. Dnešný tolerančný klasicistický kostol bol postavený v rokoch 1784 – 1785 pravdepodobne s použitím staršej stavby, samozrejme bez veže. Budova bola zastrešená šindlom v roku 1826, potom v roku 1855. Okolo roku 1840 sa začalo so stavbou veže za kazateľa Károlya Kissa, kostol bol obnovený v roku 1866 a v roku 1926 postavená veža. Počas II. svetovej vojny bola veža kostola poškodená, ale po jej skončení bol znovu postavená. Ďalšia oprava kostola bola vykonaná v roku 1983. V roku 2006 bola vykonaná vnútorná oprava kostola a v roku 2010 bola opravená celá vonkajšia fasáda. Kostol je jednoloďový priestor s polygonálnym uzáverom presbytéria, ktorý je krytý rovným stropom. Do hlavného štítového priečelia je vstavaná veža krytá ihlancovou vežou. Na klenáku ostenia portálu bočného vstupu do kostola je letopočet 1785. Vo veži je bronzový zvon z roku 1791 a z roku 1868, ktorý bol preliaty zo starého puknutého zvonu z roku 1710.

Na námestí sa nachádza pamätník obetiam I. a II. svetovej vojny postavený v roku 1994. Na pamätníku v tvare pylóna je vyrytých 9 mien obetí I. svetovej vojny a 22 mien padlých v II. svetovej vojne. Na pomníku je nápis „ Akikért nem szólott a harang - Za ktorých nezvonja zvony “.

V katolíckej časti cintorína sa nachádza ústredný kríž s liatinovým korpusom, na podstavci je nápis:

Na pamiatku zosnulých venuje rodina Sulanova 1986.

OSTATNÉ STAVBY OBCE

Dôležitou stavbou každej obce je škola, šíriaca vzdelanie medzi pospolitým ľudom a tým aj kultúru. Vyučovať v Pozbe sa začalo dávno, veď okolo roku 1726 tu pôsobil levita János Szentpéteri, ktorý v prípade potreby aj učil. Škola v obci bola zrejme postavená nedlho po fare a kostole, teda koncom 18. storočia už rozhodne stála. Veď v roku 1805 a v roku 1840 budova dostala novú slamenú strechu. Dnešná budova kalvínskej školy vznikla prestavbou, úpravou a rozšírením starej budovy v 2. polovici 19. a začiatkom 20. storočia. Tak vznikla prízemná stavba na pôdoryse s tvarom L s 10 osovou hlavnou fasádou a do dvora otvorená pilierovou chodbou. Budova je na priečeliach a vo dvorovej strane značne prestavaná a tak značne stratila zo

svojho pôvodného výzoru. Po dostavbe novej školy v roku 1963, ktorá vyhovuje po všetkých stránkach pedagogiky, bolo v budove starej školy zriadené MNV, neskôr do roku 1999 obecný úrad. Dnes je budova majetkom reformovanej cirkvi.

Do komplexu budov kalvínskeho dvora patrí aj fara, ktorá sa tu spomína už začiatkov 18. storočia, keď po vyhnaní kalvínskeho kazateľa v roku 1733 bola obsadená a neskôr poškodená. Preto v roku 1734 bola postavená nová budova fary, ktorá bola viackrát opravovaná. Po roku 1801 znova sa spomína, že bola postavená nová budova fary, potom bola znovu zastrešená šindlom / 1816, 1826, 1855 /. V roku 1874 bola fara úplne prestavaná, podľa starého zápisu „ za 700 frt. “ uvedená do obývatel'ného stavu. Táto prízemná obdĺžniková budova do dvora obrátená podstením bola aj neskôr viackrát prestavaná, naposledy v roku 1983, keď bola predná časť úplne zmodernizovaná a tak bol pôvodný výzor stavby značne porušený. Za obytnou časťou sú pristavené hospodárske staviská.

V rokoch 1913 – 1914 bola vybudovaná železničná trať Šurany – Levice, ktorej jedna zo zástavok bola Pozba. Tak sa spojenie obce s okolím veľmi zlepšilo. Prízemná obdĺžniková budova železničnej stanice sa v temer pôvodnom stave zachovala dodnes. Jednoduchá obdĺžniková budova domu smútku bola postavená v roku 1976. Strohá fasáda stavby bola pri prestavbe a rozšírení o krytú terasu v roku 1996 vylepšená. V kalvínskej časti cintorína sú pochovaní dvaja nemeckí vojaci. V obci sa zachoval židovský cintorín s mramorovými náhrobkami.

V obci sa zachovalo dosť pôvodných ľudových domov. Domy sú dvojsovými fasádami obrátené na ulicu. Z 19. storočia sú to troj priestorové hlinené domy pôvodne pod slamenu strechou, ktorá bola neskôr vymenená za tvrdú krytinu. Podobné sú domy z nepálených tehál. Zástavba z 1. polovice 20. storočia naviazala na staršie dispozície ale zväčšovala a domy boli už stavané z pálených tehál.

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI OBCE

Významnými osobnosťami Pozby boli tu slúžiaci kalvínski kazatelia. Mená starších kazateľov nie sú známe , ale zdá sa že boli s obcou Baračka, kde bola kalvínska farnosť.

V roku 1733 z fary vyhнали tunajšieho kazateľa Józsefa Jósu, okolo r. 1726 tu slúžil levita János Szentpétery. Pozba sa od roku 1784 stala kalvínskou farnosťou, ku ktorej filie patrili Baračka, Beša a Veľké Lovce. Prvým tu slúžiacim kazateľom po reorganizácii reformovanej cirkvi v rokoch 1784 – 1791 bol János Pap.

V rokoch 1791 – 1815 tu bol kazateľom István Tóth, ktorý sem prišiel z Varšanov / dnes Kalinčiakovo/ a pochovaný je v pozbanskom cintoríne. Na uvoľnené miesto nastúpil József Török, ktorý sem prišiel Tekovského Hrádku, v roku 1831 bol premiestnený do Nové Tekova. Vystriedal ho Károly Kiss / Szentkúti / , ktorý sem prišiel z Malých Ľudiniec. Vykonal v obci veľký kus práce, pre cirkev získal majetky a napísal knihu „ Monografia vázlatok a barsi

református egyházmegye múltja és jelenéről I“ / Náčrty monografie z minulosti a prítomnosti Tekovskej kalvínskej cirkvi/. V roku 1843 odišiel do Veľkého Peseku. Ďalej tu pôsobili

:

Gyula Viktor Bartha – 1892,
László Kriváts – 1895,
Kálmán Bihary - 1937,
pomocný kazateľ Imre Tóth – 1938,
Bertalan Szaszák – 1954,
László Császár – 1981,
Sándor Nátek – 1982,
Ilona Kiss, r. Tóth – 1999.

V kalvínskej časti miestneho cintorína je pochovaný Lajos Mészáros / 1896 – 1975 /, ktorý bol 28 rokov kurátorom reformovanej cirkvi a Ernő Vígh / 1922 – 1963 /, ktorý pôsobil ako riaditeľ školy.

Použitá literatúra:

Baross K.: Magyarország földbirtokosai, Budapest 1893

Blaskovics J.: Az újvári ejálet török akóösszeírásai, Pozsony 1993

Borovszky S.: Bars vármegye, Budapest 1903

Czíria J.: Barakcha - Baracska - Bardoňovo helység története, rukopis

Győrffy Gy.: Az Árpád – kori Magyarország történeti földrajza, Budapest 1966

Pozba község helytörténeti múltja

Pozba község rövid története, rukopis z r. 1995

Súpis pamiatok na Slovensku II., Bratislava 1968

Thury E.: A Dunántúli Református Egyházmegye története II., Pozsony 1998

Vlastivedný slovník na Slovensku II., Bratislava 1977

Z archívu fary reformovanej cirkvi Pozba

Zaznamenal: Ing. Alexander Reško